

РЕШЕНИЕ

№ 330

гр. Пловдив, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Анна Ив. Иванова

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Фаня Т. Рабчева Калчишкова Въззивно
гражданско дело № 20235300502975 по описа за 2023 година

Производство по чл.258, ал.1 и сл. ГПК.

Въззивното производство е образувано по жалба на Д. Г. Л. от с.Т., общ.Марица, обл.Пловдив с първоначална бланкетна жалба с вх.№ 81526/ 11.09.2023г. по вх.рег. на ПОС, която по повод указания на съда с Разпореждане от 12.09.2023г. за изправяне нередовност на жалбата във връзка със задължението за внасяне на държавна такса и формулиране на петитум, жалбоподателят е формулирал оплаквания и доводи, въз основа на които се обжалва Решение № 3602/ 06.08.2023г. постановено по гр.д.№ 12019/2022г. по описа на ПРС – XIV гр.с. С постановеното решение на районния съд е уважен предявеният от ищците Р. В. В. от гр.Пловдив и Д. С. Д. от с.Т., община Марица, област Пловдив против жалбоподателя ревандикационен иск с правно основание чл.108 ЗС. Поради липса на надлежен петитум във въззивната жалба районният съд е указал на жалбоподателя изправяне на тази нередовност, по повод на което с Молба от 13.10.2023г. е формулиран петитум с искане за отмяна на първоинстанционното решение като недопустимо по изложени в мотивната част на молбата основания за наличие на предпоставки за спиране на производството, сред които с позоваване на ТР №2 от 09.07.2019г. по тълк.дело №2 / 2017г. на ОСГТК, и връщане на делото на първоинстанционния съд с указания в тази насока, по което въззивният съд и без доводи следва да се произнесе за допустимост и валидност. Направено е алтернативно искане ако не се приемат доводите за недопустимост,

обжалваното решение се иска да се отмени като неправилно само в осъдителната част / без установителната/, като се признава, че действително ищците са собственици, но се иска отмяна на решението в осъдителната част за предаване на владението, поради претендирано от ответника противопоставимо право. Претендира се присъждане на разноси по делото, като се иска да се вземе предвид, че жалбоподателят не е дал повод за завеждане на иска за установяване, че ищците са собственици на процесния имот и същият е признал иска с ОИМ.

По делото е постъпил писмен отговор от въззиваемите Р. В. В. от гр.П. и Д. С. Д. от с.Т., община Марица, област Пловдив, чрез адв.Р. П.П., в който отговор се оспорва жалбата като неоснователна и се иска отхвърлянето ѝ като такава, както и потвърждаване на обжалваното решение като правилно и обосновано. Претендира се присъждане на направените в производството пред въззивната инстанция разноси, съобразно приложен ДПЗС от 26.10.2023г.

Пловдивски окръжен съд като взе предвид представените доказателства във връзка с доводите в жалбата на основание чл.269 ГПК, намери следното:

Бланкетната жалба изхожда от надлежна страна, насочена е против допустим и валиден съдебен акт, подадена е в срока по чл.259 ГПК, като процесуално допустима подлежи на разглеждане по същество.

Съдът е сезиран с активно субективно съединени искове по чл.108 ЗС от Р. В. В. от гр. П. и Д. Ст. Д. от с.Т., Пловд.област против Д. Г. Л. от с. Т. , П. * за осъждане ответника да предаде владението върху ПИ с ид. 7** по КККР на с. Т., П. , ведно с построените в имота сграда с ид.7*** със застроена площ от 70 кв м, с предназначение -жилищна сграда еднофамилна, и сграда с ид. 7** със застроена площ от 41 кв м, предназначение: селскостопанска постройка. Активната си материално-правна легитимация ищците като съсобственици при равни права върху процесните имоти основават на - както следва: Р. В. по дарствена сделка от майка си П. А. А., обективирана в НА № **/ 2022г. на нотариус Н. Х.С., рег.№ **на НК, последната придобила собствеността върху имота върху ½ ид.част от него по силата на доброволна делба по НА № 48/ 2022г. на нотариус Н. Х. - С., рег.№ ** на НК. Вторият ищеца Д. С. Д. се легитимира също като собственик на останалата 182 ид.част по дарствена сделка от М Ю Д. по НА № **/2022г. на нотариус Н. Х. - С., рег.№ ** на НК, като праводателката на този ищец също по силата на доброволна делба, обективирана в НА № */ 2022г. по описа на нотариус Н. Х. - С., рег.№ ** на НК. Видно от посочения НА № 48/ 2022г. по описа на нотариус Н. Х. – С. праводателките на ищците М. Ю. Д. и П А.А са били съсобственици при равни права върху процесните недвижими имоти, съсобствеността върху

която е била прекратена по силата на доброволна делба на притежаваните от тях по наследствено правоприемство от общият им наследодател М. С. Г., поч. ****Г., а последната от своя баща С. Г. Г. – собственик на оригинално придобивно основание по НА № **/ 1960г. на нотариус при ПРС.

От страна на ответника и настоящ жалбоподател Д. Л. не е оспорил правата на ишците върху процесния имот по дарствените сделки, но е оспорил посочената от тях липса на основание същият да ползва имота поради самонастаняване заедно със семейството си. Притежавани права в тази насока ответникът основава в качеството си на купувач по предварителен договор за покупко-продажба на процесния имот с общата праводателката на ишците - М. С. Г., сключен една година преди смъртта ѝ – на ****Г. По силата на този договор правото на ползване бива предоставено на купувача след подписването му и заплащането на капаро, които обстоятелства са удостоверени в договора от продавача с поставяне на саморъчен подпис. Мотив за извършените след това сделки в полза на ишците ответникът намира в това, същите да избегнат реализиране на правото на ползване и придобиване на собствеността от ответника, тъй като знаели за посочените от последния обстоятелства и документи, но искали да го увредят. Във връзка с това възражение ответникът е предявил иск по чл.135 ЗЗД срещу ишците и техните праводатели за обявяване на договорите за дарение за относително недействителни спрямо него, предмет на друго разглеждано гражданско дело и висящо до приключване на производството по делото пред първоинстанционния съд.

С настоящата жалба се поддържат доводи за недопустимост на обж

При уважаване на ревандикационните претенции на ишците районният съд е отчел действието на решението по предявения облигационен иск по чл.135 ЗЗД, който не е вещен според съдебната практика на ВКС / Решение № 35/ 2020г по гр. д. № 3133/ 2019г. , I ГО/ и мотивите на т.1 и т.4 от ТР №5/ 29.12.2014г. по тълк.дело №5/ 2013г. на ОСГТК на ВКС, според които обявяването на сделката за недействителна е само спрямо кредитора, предявил иска и само до размера на вземането му. Увреждащата сделка спрямо кредитора обаче остава действителна в отношенията между страните по нея. Ако кредиторът не предприеме действия за принудително събиране на вземането си или за удовлетворяване на непаричната си престация /

например не предяви иск за потестативното си право да обяви предварителния договор за окончателен/ или ако длъжникът изпълни доброволно и даде вещ вместо плащане, сделката остава действителна , а кредиторът не придобива никакви права въз основа на решението по чл.135 ЗЗД.

На второ място е разгледано и съотношението между иска по чл.19, ал.3 ЗЗД и този по чл.135 ЗЗД във връзка с възможността на кредитора по непарично вземане , вкл. и такъв по предварителен договор – да иска обявяване на относителна недействителност на сделката, която го уврежда, по приложението на ППВС-I-65/ и мотивите към т.2 от ТР №2/ 09.07.2019г. по тълк.дело №2/ 2017г. на ОСГТК на ВКС, според които производството по чл.135 ЗЗД се явява преюдициално спрямо производството по чл.19, ал.3 ЗЗД, доколкото кредиторът има правен интерес от провеждане на отменителния иск, при успешното му провеждане на който това дава възможност на кредитора да се обяви за окончателен сключеният преди увреждащата сделка предварителен договор. Отчетена е обаче непряката относимост на тази хипотеза към настоящия случай , доколкото потестативното право да се иска обявяване на предварителния договор за окончателен не е предмет на този иск, поради което решението по чл.135 ЗЗД не прави ищеца собственик, с оглед евентуалността ищецът след успешно провеждане на Павловия иск да поиска или да не поиска да упражни това свое право, в който случай решението по Павловия иск няма да повлияе върху вещно-прехвърлителния ефект на сделката, макар и тя е да е обявена за относително недействителна по отношение на него, тъй като решението няма вещно действие.

С допустимата бланкетна жалба жалбоподателят обжалва първоинстанционното решение като незаконосъобразно и неправилно, като счита, че ползва имота на годно правно основание, а сделките на ищите са относително недействителни спрямо него, алтернативно ако се приеме това за правилно, то ищите да върнат на ответника внесената сума по предварителния договор преди да напусне имота.

Жалбата е неоснователна.

Обжалваното решение е постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на неговата компетентност и правораздавателната власт, с валиден съдебен акт и в обема на предявеното от ищите спорно материално право.

Вземайки предвид, че главната защитна теза на жалбоподателя се основава на предоставено му право да ползва имота въз основа на изрична уговорка по сключен на 26.04.2021г. предварителен договор за покупко-продажба с предходна на ищците и техните наследодатели праводателка М. С. Г, починала около една година след това, по силата на който договор безспорно е по делото, че ответникът е получил фактическата власт след заплатено капаро по този договор в размер на 20 000 лева. Жалбоподателят поддържа становището си, че наследодателките на ищците с цел увреждането му са извършили прехвърлителните дарствени сделки в полза на ищците, поради което в друго гражданско производство същият е предявил Павловия иск по чл. 135 ЗЗД, въз основа на който факт претендира да е било и да е налице основание за спиране на производството по делото, до приключване на делото по иска по чл.135 ЗЗД, като обуславящо правилното решаване на настоящия правен спор. В тази насока жалбоподателят и ответник не е заявил наличието на предпоставки относно правния си интерес от така заявеното оспорено материално право на ищците спрямо него като относително недействителни, в каквата насока районният съд правилно е обосновал характера на този иск като конститутивен, с правно действие занапред от една страна, както и от друга характера на иска като облигационен, по който не се признават собственически права на претендиращия наличието на правно основание за реализиране на фактическата власт, съответно по изказа на жалбоподателя, същият да ползва имота. Районният съд е отчел задължителната съдебна практика, доразвита с последваща практика на ВКС, според която за обосноваване правния интерес от оспорване претендираното спорно материално право, породено за ищците въз основа на дарствените сделки, е упражняване на такова потестативно право от страна на оспорващия действителността на тези сделки, което валидно да е насочено към придобиване на пълния обем от собственически права, които годно да бъдат противопоставени на ищците по делото. В случая не се твърди, нито се доказва наличието на предприети действия за реализиране на потестативното право във връзка с предявяване на иск по чл.19, ал.3 ЗЗД, което да обуславя предпоставки за спиране на настоящото производство, още по-малко поради обусловена преюдициалност на предявения иск по чл.135 ЗЗД спрямо настоящото производство по ревандикационния иск в хипотезата на чл.229, ал.1, т. 4 ГПК.

Що се касае до формулираното в бланкетната въззивна жалба искане за връщане на заплатеното по предварителния договор сума като капаро, искането е неуместно и без правно основание по настоящото дело, предметът на който е очертан от фактически оспореното от жалбоподателя материално право на ищците чрез реализиране на фактическа власт върху имота, с което се явяват накърнени правата на собственост на ищците за упражняването им в пълен обем на това право. В настоящото производство не се реализират и други права с оглед твърдението на ответника за наличие на вземане по несклучения във формата на окончателен договор предварителен договор за покупко-продажба.

За пълнота следва да се отбележи, че по настоящото дело е представено Решение № 5212/ 21.12.2023г. по гр.д.№ 15121/2022г. по описа на ПРС – XIX гр.с., видно от което така предявените от ответника срещу ищците искове по чл.135 3ЗД са отхвърлени като неоснователни.

С оглед на тези съображения жалбата се явява неоснователна, а обжалваното решение като правилно и законосъобразно подлежи на потвърждаване.

С оглед изхода от правния спор пред въззивната инстанция и на основание чл.78, ал. 1 ГПК на въззиваемите следва да се присъдят направените разноски за тази инстанция за адв.възнаграждение в размер на 1 500 лева, по списък по чл.80 ГПК.

Водим от горното и на основание чл.271, ал.1, пр.І ГПК въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 3602/ 06.08.2023г. постановено по гр.д. № 12019/2022г. по описа на Пловдивски районен съд – XIV гр.с., с което е признато за установено по отношение на Д. Г. Л., ЕГН *****, че Р. В. В., ЕГН ***** е собственик на основание договор за дарение, обективиран в нотариален акт № 153, том 67, дело 13738/2022 г. по описа на Служба по вписванията, на 1/2 ид.ч., и, че Д. С. Д., ЕГН *****, е собственик на основание договор за дарение, обективиран в нотариален акт № 152, том 67, дело 13737/2022 г. по описа на Служба по вписванията, на 1/2

ид.ч. от следните имоти: поземлен имот с идентификатор 7*** по КК и КР на село Т**, община Марица, одобрени с заповед № РД-18-76 от 20.11.2007г. на ИД на АГКК, с последно изменение, засягащо имота от *** г., адрес: село Т., ул. ** **, площ 728 кв.м., трайно предназначение на територията: Урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване; номер по предходен план: 593, квартал 44, парцел ХХІ, съсед: 7***, 7***, 7**, 7***, ведно със сграда с идентификатор 7**, със застроена площ от 70 кв.м., брой етажи: 1, предназначение: жилищна сградата- еднофамилна и сграда с идентификатор 7** със застроена площ от 41 кв.м., брой етажи: 1, предназначение: селскостопанска сграда, като ОСЪЖДА Д. Г. Л., ЕГН *****, адрес: село Т., ул. ** *, да предаде на Р. В. В., ЕГН *****, адрес: гр. П., ул. С**** владението на 1/2 ид.ч. и на Д. С. Д., ЕГН *****, адрес: село Т., ул. Б., владението на 1/2 ид.ч. от описаните недвижими имоти, а именно: поземлен имот с идентификатор 7*** по КК и КР на село Т., община Марица, одобрени с заповед № РД-18-76 от 20.11.2007г. на ИД на АГКК, с последно изменение, засягащо имота от ***г., адрес: село Т., ул. ***, площ 728 кв.м., трайно предназначение на територията: Урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване; номер по предходен план: 593, квартал 44, парцел ХХІ, съсед: 7**, 73**, 7**, 7***, ведно със сграда с идентификатор 7***, със застроена площ от 70 кв.м., брой етажи: 1, предназначение: жилищна сградата- еднофамилна и сграда с идентификатор 7***, със застроена площ от 41 кв.м., брой етажи: 1, предназначение: селскостопанска сграда.

ОСЪЖДА Д. Г. Л., ЕГН *****, адрес: село Т., ул. ***, да заплати на Р. В. В., ЕГН *****, адрес: гр. П., ул. *** и Д. С. Д., ЕГН *****, адрес: село Т., ул. *** , сумата от 1 500 лева / хиляда и петстотин лева/ - направени разноски за адв.възнаграждение за въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____